కవితా కౌముది

ఆగని ప్రయాణం

వారణాసి నాగలక్ష్మి, హైదరాబాదు

ఒక మేఘం తడిపేసి పోతుంది
ఒక రాగం కుదిపేసి పోతుంది
గుండెల్లో తడి ఉంటే ఒకభావం
పాటైపోయి మనసంతా చుట్టేసిపోతుంది!

ఒక మొగ్గ చిగురుల్లో పుడుతుంది
లేతాకుల పొత్తిలిలో సొమ్మసిల్లి నిద్రిస్తుంది
తొలికిరణం పిలిచిందంటే
పులకిస్తూ వికసించేసి పరిమళమై పోతుంది!

ఒక తలపు హృదయంలో జనిస్తుంది
మదిలోపల మథనై మమకారమౌతుంది
మమతలతో పొదరిల్లేసి
మధుర స్వప్నాలధారలతో రంగవల్లికలల్లేస్తుంది!

ఒక జల సెలయేరై పరుగెడుతుంది
నేస్తాల జతకట్టేసి నది తానై నర్తిస్తుంది
సాగరసంగమానికి సమాయత్తమౌతూనే
వెచ్చని గగన విహారం విలాసంగా సాగిస్తుంది!

ఒక రేఖ చుక్కలుగా విడిపోతుంది
చిరాకు పరాకులతో ఛిన్నాభిన్నమౌతుంది

చక్కని రూపం కోల్పోయి
చిక్కుప్రశ్నై మిగులుతుంది చిన్నబోయి నిలుస్తుంది!

పుట్టిన ప్రతిజీవి ప్రయాసకు లోనౌతుంది
తనదైన ప్రయాణాన్ని తపిస్తూ సాగిస్తుంది
ముందుకు పోతున్నట్టు భ్రమిస్తూ
ఆగని చక్రభ్రమణంలో ఆత్రంగా పాల్గొంటుంది!

దారులు తప్పినప్పుడు..

రావెల పురుషోత్తమ రావు, గుంటూరు

ప్రతీ పిల్ల కాలువా ఒక నదిగా
ప్రతి నదీ ఒక సముద్రంగా
ప్రతి సముద్రం మహా సముద్రంగా పరిఢవిల్లిన దేశంలో

ప్రతి జిల్లా ఒక రాష్ట్రంగా
ప్రతి రాష్ట్రం ఒక దేశంగా
ప్రతి దేశం ఒక ప్రపంచంగా వెల్లివిరిసిన భూమిలో

ఆకలి అర్రులు చాచి
ఆక్రందనలు చేస్తుంటే
ఆర్థిక సంక్షోభంలో లక్షలమంది నిరుద్యోగుల
హాహాకారాలు మిన్నంటి వెక్కిరిస్తున్నాయి!

ఆకలికి కులం ఏమిటి? మతం ఏమిటి?
రంగేమిటి? రుచి ఏమిటి?
దాహానికి జాతి మత వివక్షతుందా?

అన్ని రంగాల వారిని
ఆకలి నమిలి మింగేస్తుంది!

ఆలింగనం చేసుకుని
కోరలమధ్య ముక్కలు చేస్తుంది!
సంపన్న దేశమైనా సౌభాగ్య హీన అయితే
మానవత్వపు చిరునామా మలినమై
మకిల పడుతుంది..!

తొలిజల్లు

అశ్విని శ్రీ

నైరలువారి నేలపిల్ల నోరు తెరుచుకుని,
చినుకుల దుప్పటికోసం పేచీ పెడుతుంటే,
విసుగెత్తి వినువీధికి రాజైనోడు,
విసురుగా ఓజలతారు జల్లు విసిరేసాడు
అది చూసిన మా ఊటబావికి కూడ నోరూరిందేమో!
చొంగకార్చింది!

అసహజపు చూపులు

గరిమెళ్ళ నారాయణ

జీవితమో అందులోని సంఘటనలో
ఎలా నచ్చితే అలా ఉండాలని శించడం నేరం కాదు..!
కలల్ని ఎవరూ కబ్జా చెయ్యకూడదు..
దాహార్తివైనప్పుడు
రెండు నీటి బొట్లు చప్పరించాలనుకోవడం తప్పుకాదు.!
శ్వాసందక ప్రాణం పోతోందనిపిస్తుంటే
ప్రాణవాయువు గుండె నిండా నింపుకుని
జీవితానికి న్యాయం చెయ్యాలనుకోవడమూ ఆక్షేపణీయం కాదు.!
ప్రళయ ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్నప్పుడు

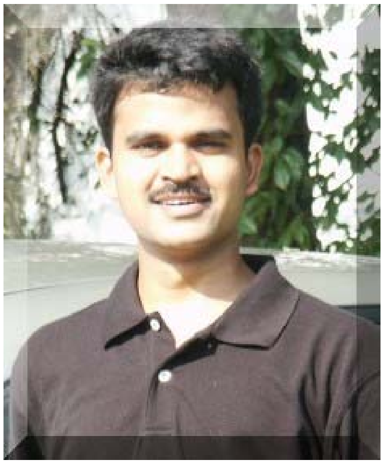

ఏ ఆధారమో తగులుకుని బ్రతికి బట్టకట్టాలనుకోవడం నిష్ఠూరం కాదు.!

పడి పడి నవ్వాలనుకోవడం
భోరున ఏడవాలనుకోవడం
ఆదమరచి నిద్రపోవాలనుకోవడం
వెన్నెల ఆకాశాన్ని అస్వాదిస్తూ
ఉయ్యాల లూగాలనుకోవడం
ఏదీ ఎవరికీ అభ్యంతరం కానే కాదు..!!
కాని, ఎవరికో ఏదో చేశానని లెక్కలేసుకుని
వాళ్ళేదో చేసి తీరాలని కోరుకోవడం మాత్రం
ఖచ్చితంగా తప్పే!
పదిమందికోసం నీ కొవ్వొత్తి మనసు కరిగినప్పుడు
నీకు తెలీకుండానే నీలో అంతకుమించిన మనిషితనం నిండుతోంది కదా!
నువ్వుకూడా అనేకవేల చేతుల్లో ఎప్పటికప్పుడు
పునరుజ్జీవనం పొందుతున్న వాడవే కదా!
ఇంకా ఎందుకు
'అసహజపు వెనుక చూపులు!'

జిహాదీలకో కొత్త జన్మనివ్వండి

కలశపూడి శ్రీనివాస రావు

నా హిందూ ముస్లిం మిత్రులారా!
జిహాదీలకో కొత్త జన్మనివ్వండి!!
మనిషిగా పుట్టాననుకోవడం లేదు వాడు
ముస్లింగా పుట్టాననుకుంటున్నాడు
ఆదాం, అబ్రహాం,మోసెస్
నోవా, జీసస్ పరంపరలో
మనిషిని మహాశక్తివైపు నడిపించే దిశలో
అరేబియాలో ఆఖరివాడు మొహమ్మద్!
సంసారంలో, వ్యాపారంలో
విసుగెత్తి తిరిగి తిరిగి

ధ్యానంలో మునిగిన వాడు
రమదాన్ నాడు అల్లాను దర్శించిన వాడు

గమ్యం తెలియని పలు తెగలకి
తనకు తెలిసినది తెలియ చెప్పి మనుష్యుల్ని ఏకం చేసే మార్గంలో
పయనించేడు మొహమ్మద్ ప్రవక్తయ్యేడు!
లక్షల ఏళ్ళ కష్టాలని మోసి
ఆఫ్రికా అందించిన మనిషిని,
వేల ఏళ్ళ తపస్సుతో
భారతఖండం అందించిన జ్ఞానాన్ని
వందల ఏళ్ళ పరిశోధనలతో
ప్రపంచం అందిస్తున్న విజ్ఞానాన్ని
నష్టపరచే పలుమతాల మూర్ఖపు పెద్దలు
ముప్పొద్దులా మిమ్మల్ని రెచ్చగొడితే
దేవుడికోసం దుర్మార్గాలు చెయ్యకండి
దయచేసి నరకాన్ని నేలపైకి దింపకండి!
మతంతో ఏకత్వం
మనిషి అంతానికి ఆరంభం
మానవత్వంతో సమానత్వం
మనుషులంతా ఏకం కావడానికి గొప్పసూత్రం!
కక్ష కట్టకండి..
మనిషిని మాయం చెయ్యకండి!
మాయమైన డైనోసార్లను తలపించకండి!
బుద్ధుడి నుంచి గాంధి దాకా
వారసత్వంగా వచ్చిన బుద్ధిని వాడండి!
అస్త్రం పట్టకుండానే శస్త్రం చెయ్యండి
నష్టం కలగకుండానే కష్టాల్ని తొలగించండి..!
జిహాద్ ని జయించండి!
జిహాదీలకో కొత్త జన్మనివ్వండి.!!

రెక్కలు తెగిన గులాబి

శైలజా మిత్ర , హైదరాబాదు

ఆ గొంతులో నీరు పృధ్వీతలంపై మేఘం ఏనాడో కురిసింది
ఆ మనిషిలో వెదుకులాట, మనసులో ఆశ ఎపుడో జనించింది
అరచేతిలో వైకుంఠం, నలుదిక్కులా వైవిధ్యం అలవాటయ్యింది
వాన చినుకు మాత్రం ముత్యపు చిప్పలో పడి మెరిసే తారకయ్యింది.

గుడిసె ముందు గడ్డి మొక్క పూలుపూసింది
మేడముందు అవుదూడ ఈత వేసింది
పల్లెతల్లి కరువుచీరతో కడుపునింపుకుంది
పేదరైతు కళ్ళనిండా ఆకాశముంది!

ఎంత త్వరగా శబ్దం నగరాన్ని ఆక్రమిస్తుంది?
అంతకంటే వేగంగా విషాదం జీవితాన్ని అలుముకుంటుంది
వీటిని చూడలేక సూర్యోదయం మబ్బుల మాస్క్ ధరించి
పచ్చని ఆకుల మధ్య కర్షకుని కన్నీటితో కొత్త చిత్రాల్ని గీస్తుంది
గతస్మృతుల్ని వర్షిస్తూ బీడు భూమి ఆత్మీయంగా పేదరికాన్ని పరికిస్తుంది!

ఉదయం నుండి రాత్రికి, చీకటినుండి వెలుగుకు
మనిషిని నిరీక్షణలో నిలబెడుతుంది
తరతరాల సంస్కృతీ తోరణంలో శరీరం శిధిలమైనా
ఆత్మ మాత్రం బంధాల మధ్య బందీ ఐ ఉంటుంది
అడవులూ, పొలాలు, ఊళ్ళు, పక్షులూ..సమస్త జీవరాసులు
ప్రకృతి తనువుకు ఆనవాళ్ళై ఆకలి మంటల్ని రేపుతుంది!

ఇప్పుడు తనువే తగాదా పడుతోందో, తనంతట తాను వదిలిపోతోందో కానీ
నిత్యం దారుణ మారణ హోమంలో మానవ నాగరికత కుప్పకూలిపోతోంది
పరనింద సమాహారంలో సమిష్టిస్వరం మోగవోతోంది..
తెగిన బంధాల చిరునామా కుట్రలకు పావుగా పనికివస్తోంది..!

ఇప్పుడు ఏ శిరసుకు న్యాయస్థానంలో ప్రవేశం లేదు
ఏ చెట్టు మొదట్లోనో, ఏ గొడ్లచావిడిలోనో
ఏ గోడ వెనుకో, ఏ స్తంభం చాటుకో ముడుచుకుని బతకాల్సిందే!
కవి అయితే నక్షత్రాల కింద
కర్షకుడైతే కన్నీటి ముత్యాల మాటున తలదాచుకోవల్సిందే!
ప్రపంచం మొత్తం వీరి చేతుల్లోనే ప్రాణం పోసుకోవాల్సిందే!
కానీ వీరి పేదరికం మాత్రం రెక్కలు తెగిన గులాబీల్లా
ఒంటరిగా ఉండి పోవాల్సిందే!

రసరేఖలు

బచ్చోటి శ్రీధర్

హృదయ పేటికలో నిన్ను పదిల పరచి

నీవు లేనట్టి జగతి నిర్జీవమంచు
స్వజనమెల్లర విడనాడి వచ్చితేను
అనుపమానంద శిఖరమ్మునందితేను

నీదు కనుసన్నలే నాకు నెలవులయ్యే
నింగి నేలయు ప్రేమ వెన్నెలలు నిండె
భువియె స్వర్గమై యొడలెల్ల పులకలెసగె
కన్న వారలు కరిగిరి కలల యట్లు

ప్రణయ సామ్రాజ్యమున వత్సరములు గడిపి
పెరిగి పిల్లలు పెద్దలై వెడలిపోవ
పరిణతిని చెంది పెద్దల వ్యథ గ్రహించి
వెతను వెనుకకు చూచిన పితరులేరి

తల్లిదండ్రుల నుడులకర్థములు గనక
సమరములనహోరాత్రముల్ సాగనిచ్చి
సమయమెల్లను తుదకు చేజారనిచ్చి
వెనుదిరిగి చూడ కనుల కనిపించునెవరు

ఎల్ల వేళల కూర్చుందురెవ్వరిచట
ఎల్లరము పోవు వారమే యిల్లు వదలి
ఉన్న క్షణముల విలువలనెన్నలేక
ప్రేమ బంధమ్ములను విస్మరింపనేల